

DÖRY ISTVÁN

SZERETNÉK...

Szeretnék egy olyan országban élni, ahol mindenki:
lelkesen segíteni igyekszik másoknak,
aktívan védi környezetét,
és megvan a magához való józan esze.

Ha a térképen nem találom, vagy olyan messze van, hogy nem tudunk oda elmenni, akkor (legalább) az Országban, ill. annak Bokor nevű helyi lerakatában keresem ezeket a kritériumokat: segítség, környezetvédelem, értelem, lelkesedés. Sokszor megtalálom, néha nem. A hiányosságok nem keserítenek; nem költözöm el a hazából, a köreinkből csak azért, mert nem találom meg itt a Földön a mennyországot (t.i. az én mennyországom ilyen egyszerű, működőképes világ). Ha nem találom ezekben a tágabb körökben a jó, az ideális körülményeket, akkor nemcsak keresem, hanem létrehozni is igyekszem. Hogy legyen végre, legyen újra fontos közügy a segítség, természetmegővés, a feltétlen szeretet.

Sajnos, nincsen hétmérföldes csizmám, ezért számomra ez a kis ország is, meg az Ország, a Bokor is túl nagyak bizonyul. Ha csak évente egy-két órára látjuk egymást, miben tudok segíteni, érdemes-e szóvá tenni az egyetnem-értésemet, tudok-e lelkesíteni ott, ahol a lelkesedés hiányzik, van-e értelme belefogni hosszabb elméleti levezetésekbe? A válasz: nem. Viszont van értelme ilyen Önértelmezést írni magunk számára, tudomásul véve az ennek tulajdonítható csekély hatékonyságot.

Ha szűkebb körökben inkább tudok hatni, azt is megpróbálom: a kisközösségben, a családban, az utcában, a munkahelyen, Ökocsoporton, környezetvédő újságban. Itt rögtön megkapom a visszajelzést is. Azt, hogy mások is szeretnének, békés, segítő szándéktól átfűtött, tartósan élhető világban tevékenykedve élni. Ritkább esetben azt a nézetemet is osztják a barátaim, családtagjaim, hogy mindehhez átgondolt, reflektált életet kell élnünk; nem bedőlni a politika, reklám, áltudomány, pénz, bank, kamat, autó, hatalom, tv-k, biztosítók, teológiai agyalmányok, multi-level ügynökök zagyva és sokszor önző indítékú ideológiai agyimosás-kotyvalékának. Tehát gondolkodva, józanul.

Idealista kérdéseim is erre irányulnak:

- 1.) netán Ti is szeretnétek egy olyan világban élni, ahol mindenki
lelkesen segíteni igyekszik másoknak,
aktívan védi környezetét,
és megvan a magához való józan esze?
- 2.) Hogyan állunk a mindenféle szintű és irányú segítéseinkkel, az eltökéltséggel?

3.) Lelkesen védjük az élő környezetünket, vagy vadul pusztítjuk azt?

4.) Bedőlünk-e a gondolkodásunkat bénító duruzsolásoknak, megszokásoknak, elvárásoknak vagy megvalósítjuk, hogy a BOKOR = KERESZTÉNYSEG + GONDOLKODÁS.

●●●●●

VINCZE JÓZSEF

**HANCZ LÁSZLÓNÉ, SZ. FALL VERONIKA
TEMETÉSE**

Veronika édesanya, nagyanya, testvér, hozzátartozó, rokon, barát, közösségi tag, életének 73. évében a menyeyi otthonba költözött.

Testvérünk Gyarmaton látta meg a napvilágot 1942. december 1-én.

Általános iskoláit szülőfalujában végezte, majd középiskolai tanulmányait a pápai Petőfi Gimnáziumban folytatta.

Ezután Mosonmagyaróváron agrármérnöki diplomát szerzett.

Először Ácson dolgozott agrármérnökként, majd a tornyópusztai nyúltelep volt a munkahelye, utána pedig a környei Kombinát statisztikusa volt, egészen a nyugdíjazásáig. Nyugdíjasként is tevékenykedett, mint közvélemény kutató.

1967. szeptember 2-án alapított családot férjével, Lászlóval. Sorban születtek a gyermekek, Péter, Ágnes, András, és 10 évvel később Zsófi.

1988-ban meghalt férje, Laci, ezután egyedül irányította gyermekei életét, önzetlenül, kitartóan, és nagy szeretettel. 10 unokájának a megszületését érthette meg, akiket mindig a szívébe írva hordott.

1980. előtt ismerkedett meg a Bokor bázisközösség lelkeségével, amely Isten-kapcsolatát biztossá, emberszeretetét megalapoztató tette. Közösségi kapcsolatait egészen a haláláig megőrizte.

Hirtelen ragadta el a halál, 2015. június 20-án.

Most imádkozzunk érte.

Jóságos Menyeyi Atyánk!

Te minden Földre született emberrel szebbé-jobbá akard tenni a világot. Ez az újjáteremtés folyamata, amely küldetésünk teljesítésével válik valóra.

Hálásak vagyunk azért, hogy Veronika testvérünk közel 7 és fél évtizedet szolgálhatott a Te országod földi megvalósulásán. Családjá a mindent előteremtő anyai, nagyanyai szeretetért, vérszerinti rokonsága az egyenes jellemű, határozott életvitelért, testvérbarátai a hitvalló, bátor keresztény életért éreznek hálát iránta.

Munkájával, szeretetével, barátságával szebbé tette mindannyiunk életét.

Mint hívő emberek tudjuk, hogy: „A halál csak egy láncszem az élet végtelen, eltéphetetlen láncában, csak egy ajtó, amely egy másfajta életre nyílik, csak egy ne-

héz, döntő lépés az emberi teljesség felé, a szívünk mélyén örökre visszavágyott elveszett Paradicsomba.” (Gromon András)

Veronika testvérünk a Te közelségében már megtisztult emberi gyarlóságaitól, fogyatékoságaitól. Már látja az összefüggéseket, a földi élet alatt homályosan sejtett igazságokat. Már együtt van a Te országod boldog lakóival, férjével, szüleivel, szeretteivel. közössége tagjaival. Most mindnyájan szomorkodunk, mert egy kis időre el kell válnunk. De biztosak vagyunk Atyánk a Te ígéretében, ha megszűnik a földi hajlékunk, Nálad találunk örök otthonra.

A gyász nehéz terhét, fájdalmát a Te segítségével hordozza és dolgozza fel a család, a hozzátartozók, barátok, ismerősök.

Veronika testvérünk a Te közelségéből legyen földi küzdelmeink vigyázója és segítője. Amen

***

Testvéreim!
1980-ban Gyarmatra kerültem, ami első állomáshelyem volt. Itt ismertem

meg Veronika szüleit.

Édesapja, János bácsi karakteres, kemény ember volt. Édesanyja, Jolán néni a szelíd, anyai szeretet mintaképe. Veronika jelleme, embersége, karaktere, nagyrész szüleitől örökölt, tanult elemekből állt össze.

Minden léleknek nyoma marad a Földön.

Mindenkinek van, lesz szellemi-lelki végrendelete, ha leírja, ha nem, ha elmondja, ha nem. Ahogy élünk, az utódaink számára a lelki végrendelet.

Számomra Veronika szellemi-lelki végrendelete a következő:

Készséges volt. Ez az önzetlenséget és a jóságot jelenti. Mindenkinek segített. Vendégül látta a lépcsőház gyermekeit. Bármit kértek tőle, szívesen és jóindulattal segített.

Sokszor elkértük a Neszmély fölötti kisházat. Egy alkalommal a Börzsönybe indultunk az ifjúsággal, de a megáradt patak miatt nem tudtunk bemenni a kulcsosházba. Késő este hívtam fel Verát, hogy elmehetnénk-e a kisházba? Azonnal igent mondott. De elmondtam csak éjfél körül érünk oda a kulcsért. Gondolkodás nélkül válaszolta, nem baj, megvár bennünket.

Mindenkivel megtalálta a hangot. Világunkban nagy erény ez, amikor oly kevesen értik egymást, amikor sokan elzárkóznak mások előtt.

Veronikának megadatott ez a ritka emberi tulajdonság.

Aki figyel mások rezdüléseire, az egységesítő pont lesz.

Veronika egyik közösségi társa ezt írta róla:

„Ő olyanvalaki volt, akivel sok éve együtt ültünk a találkozókon, de alig tudtunk egymásról valamit - valami adatot. Ugyanakkor a lelke képes volt annyira megnyílni, hogy az utóbbi néhány évben olykor nagyon együtt rezegtünk... igen magasra értékeltem az érzékenységét. Ő egyike volt azoknak a csendes közösségi tagoknak,

akik alig látszottak, jelenlétükben mégis azonnal megjelent a hatásuk... Végig hűséges volt.”

Kereső volt lélekben és szellemben. Igényes volt, sokat olvasott.

Finom lelke volt. Ha kritikát mondott, soha nem volt bántó. Tudott jót mondani másokról akkor is, ha valaki nem volt neki szimpatikus.

Nem szerette a közhelyes beszélgetéseket. Ha telefonon beszélünk, mindig mély gondolatokra vágyott. Kérdezte az olvasmányaimat, a véleményemet. Az új gondolat elgondolkodtatta, megérintette.

Ahogy gyermekeit felnevelte férje, Laci 1988-ban bekövetkezett halála után, arra nehéz szavakat találni. Diplomát adott mindegyik gyermeke kezébe. Küzdött akkor is, amikor minden nehéz volt és fájdalmas.

Egy alkalommal azt kérdeztem tőle, nem akar-e maga mellé egy társat, együtt talán könnyebb lenne a küzdelem. Határozottan rám nézett és azt mondta: „Nem akarom a gyermekeim lelkét megzavarni.”

Volt türelme, szeretete, energiája - rengeteg tennivalója mellett – ápolni a nagynénjét. Először Győrbe járt hozzá, majd saját házában ápolta, gondozta, látását elveszített rokonát, közel két évig. Magam is megtapasztaltam ezen karitatív munkáját, amikor Győrben közösen imádkoztunk, áldoztunk a nagynéni lakhelyén.

A közösségi és emberi kapcsolatok fontosak voltak neki. Hűséges barát, hűséges közösségi tag volt. Az 1980-as évek előtt megismerkedett a Bokor bázisközösség tanításával. Szívében megőrizte azt haláláig. Testvérbarátaihoz, közösségi társaihoz fűződő barátságát soha fel nem adta volna.

Veronika testvérünk gyermekeit, unokáit biztatom, üljenek össze és írják le szellemi-lelki végrendeletét: mit tanultak az édesanyjuktól, a nagyanyjuktól, mi az, ami életreszóló nyomot hagyott bennük.

Ugyanígy tegyenek közösségi tagjai is, hogy ne vesszen a feledés homályába a példa, amit a mellettünk élő embertársunk mutatott

Mert Veronika testvérünk értékes, gazdag, nagyon küzdelmes, példamutató életet élt.

Áldja ezért a Mindenható, és nyerje el földi életének méltó jutalmát.

●●●●●

FARAGÓ FERENC

VERA TEMETÉSE...

Kedves Vera, nem is olyan rég Vácott voltunk egy Bokor testvérünk temetési szertartásán – mellettem ültél és odasúgtad: ...milyen rossz szó ez a búcsúztatás, milyen fájó, könyörtelen és véglegesnek tűnő. Csak most tudom visszasúgni neked Vera, hogy igazad van, mert hitünk, gondolataink, de még ösztöneink szintjén is érezzük, hogy nem így van, mert letesszük ugyan az éveink szá-